

Phần 7

Chương 31 Tình Cảm Cha Con

“**C**ông Tôn tiên sinh, Hiểu Vân sao rồi?”

Công Tôn Sách vừa bước vào cửa thư phòng, Bao đại nhân đã thân thiết hỏi.

“Thương thế không nghiêm trọng, đã bôi thuốc rồi, điều dưỡng một thời gian là khỏi. Nhưng mà...” Công Tôn Sách nhíu mày.

“Nhưng mà thế nào?”

“Chắc là vì đêm qua mắc mưa, nhiễm phải phong hàn nên đang sốt cao. Hơn nữa vết thương trên người... Sợ là phải mất cả tháng mới khỏi.” Nói đến đây, Công Tôn Sách trong lòng hối hận không nguôi, nếu sớm biết nàng không khỏe, bất luận thế nào ông cũng không để nàng phải chịu năm mươi trượng này.

“Là đệ tử sơ sẩy, nếu sớm phát hiện, sẽ không để nàng phải chịu tội...”

Bao đại nhân thấy ông nhíu mày, không khỏi thở dài.

“Công Tôn tiên sinh chớ tự trách mình, đứa nhỏ này quá quật cường, chuyện đã nhận định thì không chịu lui bước. Nhưng mà bản phủ không hiểu, Hiểu Vân nói gì với Công Tôn tiên sinh ở ngoài công đường, khiến tiên sinh từ bỏ không thay nàng chịu hình nữa?”

“Nàng nói với đệ tử, nếu đệ tử kiên quyết tranh với nàng, nàng sẽ đại náo công đường, đến lúc đó, không phải chuyện năm mươi trượng nữa.” Nói xong, Công Tôn Sách thở dài một tiếng, bất đắc dĩ, lại có đau lòng, lại có cảm động.

Bao đại nhân nghe vậy ngậy ra một lúc. Triển Chiêu một bên cũng vậy, hai người nhìn nhau, đều khẽ thở dài.

Bao đại nhân bước tới vỗ vai Công Tôn Sách, lặng lẽ an ủi.

Công Tôn Sách hiểu rõ gật đầu.

“Trương tâu còn đang nấu thuốc, để đệ tử đi xem lại.”

Bao đại nhân gật đầu, Công Tôn Sách lại trở về phòng Hiểu Vân.

Trong viện tràn ngập mùi thảo dược, mơ hồ có khói trắng lan tỏa. Trương tâu đang nấu một lò thuốc nhỏ, thấy Công Tôn Sách đi vào sân, nàng đứng dậy hành lễ. Công Tôn Sách đáp lễ rồi đi vào phòng, ngồi xuống bên giường.

Hiểu Vân nằm trên giường im lặng ngủ. Hai má rất đỏ, giống như đang bị bệnh. Hô hấp có chút nặng, hai hàng lông mày nhắm chặt, trên mặt có nước mắt đã khô. Đó là dấu vết lúc nãy lúc ông đắp thuốc, nàng rơi lệ để lại.

Vừa rồi lúc đắp thuốc, tuy nàng thần trí không tỉnh táo, nhưng lúc lau miệng vết thương, vẫn khiến nàng đau đớn nức nở rên rỉ, nàng nhắm mắt, trong miệng thì thảo gì đó, ông nghe không rõ, cũng không hiểu. Nhưng bộ dáng đó khiến ông đau lòng không thôi.

Công Tôn Sách lấy khăn ướt, cẩn thận lau mặt nàng, lại dùng khăn lạnh đắp lên trán nàng, muốn mượn hơi lạnh giảm bớt nhiệt độ của nàng.

Tay nàng, để ở bên sườn, vết rằn trên cổ tay thật rõ ràng, thậm chí có vết máu nhè nhẹ. Nhớ tới vừa rồi trên công đường, nàng quật cường tự cắn tay mình cũng không chịu phát ra tiếng kêu, ông rất bất đắc dĩ.

Công Tôn Sách cứ ngồi như vậy, lặng lẽ nhìn một hồi, không khỏi thở dài một tiếng. Sao lại có cô nương quật cường, hiếu thắng như vậy chứ!

Ngoài phòng có người gõ cửa, chỉ chốc lát sau, Trương tâu mang một bát thuốc đi vào, thuốc trong bát đen như mực.

Lúc Hiểu Vân bị Công Tôn Sách đánh thức, ngửi thấy mùi dược thảo nồng đậm, không khỏi cau mày, mở mắt liền thấy Công Tôn Sách ngồi trước giường, trên tay bưng bát thuốc, đang cầm thìa vừa khuấy vừa thổi.

“Hiểu Vân, dậy uống thuốc nào.”

Hiểu Vân muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện cổ họng vừa khô vừa đau, âm thanh phát ra khàn khàn, vì thế liền từ bỏ, chỉ gạt đầu, động thân đón lấy bát thuốc, nhắm mắt ngừng thở hai ngụm đã uống hết cả bát.

Có câu thuốc đắng dã tật, hy vọng dược hiệu của thuốc có quan hệ trực tiếp với độ đắng của nó.

Thuốc mặc dù đắng, nhưng đã làm ướt cổ họng. Hiểu Vân đưa bát không cho Công Tôn Sách, khẽ nói cảm tạ.

“Cám ơn tiên sinh.”

Công Tôn Sách đón lấy bát thuốc không đặt xuống một bên, nhìn nàng, lại thở dài.

Hiểu Vân thấy vậy, khẽ cười khổ. Mấy ngày nay, Công Tôn Sách thở dài với nàng không ít.

“Tiên sinh vì sao lại thở dài? Hay là... hay là vì Công Tôn Hiểu Vân nàng...” Hiểu Vân nhìn ông, có chút khổ sở, bất kể thế nào, nàng cũng không thể đem con gái trả lại cho ông.

Công Tôn Sách lắc đầu, tuy nói vẫn mong con gái có thể trở về, nhưng trải qua hôm nay, ông cũng hiểu được, việc này không thể nữa, chỉ có thể chấp nhận sự thật. Ông thở dài, chính là vì người trước mặt.

“Muốn cảm ơn, phải là ta nói mới đúng.”

Hiểu Vân nghi hoặc, “Tiên sinh cảm tạ tôi, vì sao?”

Công Tôn Sách vỗ nhẹ tay nàng:

“Hôm qua nếu không phải ngươi, ta có lẽ đã... Ngươi vì ta mạo hiểm như vậy, ta không đa tạ ngươi được sao?”

Hiểu Vân cười khẽ, “Tiên sinh nói gì vậy, đây là chuyện tôi phải làm mà, tiên sinh cần gì phải cảm ơn? Huống chi, cho dù không có tôi, Bao đại nhân, Triển đại nhân bọn họ cũng sẽ nghĩ cách cứu tiên sinh.”

Công Tôn Sách lắc đầu, “Hiểu Vân, ta là thật tâm cảm kích ngươi, ngươi vì ta mà chịu khổ.”

“Tiên sinh.” Hiểu Vân nhìn ông, chậm rãi lắc đầu, “Tiên sinh và tôi cần gì xa lạ thế? Tôi ở nơi này không ai nương tựa, không ai quen biết, là nhờ tiên sinh chiếu cố. Mặc dù tôi không phải là Hiểu Vân của tiên sinh, nhưng tiên sinh đối với tôi vô cùng tốt, lòng tôi làm sao không cảm kích cho được. Tiên sinh là người thân nhất của tôi ở đây, trong lòng tôi, tiên sinh giống như cha tôi vậy, tôi làm việc này đều xuất phát từ thật lòng, là hiếu tâm của con gái với phụ thân. Bây giờ tiên sinh nói như vậy, đôi lại khiến tôi cảm thấy mình có suy nghĩ không an phận.” Nói đến đây, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy hình như mình đã đa tình.

Công Tôn Sách nhìn nàng, trong nhất thời không biết nói gì, qua một hồi lâu mới mở miệng.

“Lời này của Hiểu Vân là thật sao?”

“Tất nhiên là thật, tiên sinh nếu không tin cũng không sao.”

“Nhưng vì sao Hiểu Vân đối với ta lại xa lạ như vậy?”

Hiểu Vân nhìn Công Tôn Sách, có chút kinh ngạc, “Chuyện này... Tiên sinh sao lại nói vậy?”

“Ôi... ngươi gọi ta là tiên sinh, sao không xa lạ.” Giọng nói của Công Tôn Sách dường như rất thất vọng.

Hiểu Vân thấy vậy vội giải thích, “Gọi ngài là tiên sinh, là vì tôi tôn kính tiên sinh, tuyệt đối không phải có ý xa lạ! Tôi chính là kính tiên sinh như cha, làm gì có để ý chuyện xa lạ hay không?”

Công Tôn Sách nghe nàng nói vậy, lúc này mới nở nụ cười: “Ngươi đã kính ta như cha, từ nay về sau, ta chính là cha ngươi, ngươi còn muốn tiếp tục gọi ta là tiên sinh sao? Như thế chẳng phải quá xa lạ à!”

Hiểu Vân nhìn Công Tôn Sách, thấy mỉm cười nhìn mình, ánh mắt hiền lành quan ái, giống như phụ thân vậy. Thấy cảm động, cũng thấy có chua xót.

“Cha...” Một chữ vô cùng đơn giản, lại nặng tựa ngàn vàng. Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy có gì đó, nghẹn lại trong lòng, lời nói ra có chút nghẹn ngào, mà Công Tôn Sách trong thoáng chốc đã đỏ hốc mắt. Tay khẽ kháng vỗ vỗ vai nàng.

“Cha...” ba, ba...

Hiệu Vân gọi trong lòng, cũng không biết là gọi cha mình, hay là Công Tôn Sách, nghĩ tới nước mắt lại loạt xoạt rơi xuống.

Chính vào lúc này, ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa. Hiệu Vân dùng ống tay áo xoa xoa mặt. Công Tôn Sách đứng dậy ra mở cửa.

Ngoài phòng, là Triển Chiêu, còn có một tiểu thái giám.

“Công Tôn tiên sinh.”

“Triển hộ vệ.”

“Công Tôn tiên sinh, đây là Trần công công Hoàng Thượng phái tới.” Triển Chiêu chỉ vào tiểu thái giám bên cạnh giới thiệu cho Công Tôn Sách.

Tiểu thái giám kia bước lên một bước, thi lễ với Công Tôn Sách.

“Bái kiến Trần công công.”

“Công Tôn tiên sinh, nô gia phụng lệnh Thánh Thượng, trước là tới thăm Công Tôn cô nương, sau là đưa ngọc lộ cao trị thương Thánh Thượng ban.”

Công Tôn Sách cảm thấy có chút kinh ngạc, lại có chút khó hiểu, nhưng vẫn tiếp nhận khay trong tay Trần công công, liên tục nói đa tạ.

“Đa tạ Thánh Thượng ân điển. Làm phiền Trần công công.”

Khách sáo một phen, Trần công công liền đi.

Công Tôn Sách nhìn bình sứ trên khay, có chút suy nghĩ.

“Công Tôn tiên sinh, Hiệu Vân cô nương nàg...”

“Vừa uống thuốc xong ngủ rồi. Bệnh tình và thương thế cũng không đặc biệt nghiêm trọng, nhưng phải tĩnh dưỡng nhiều hơn.”

Triển Chiêu nghe vậy khẽ gật đầu.

“Vậy thì tốt.”

Công Tôn Sách khẽ lắc đầu, “Hiệu Vân tâm tính ngay thẳng, tính tình lại quật cường, nhanh mồm nhanh miệng, đây là nơi nhiều thị phi, khó tránh đưa tới tai họa.”

Triển Chiêu khẽ lắc đầu, “Hiệu Vân cô nương là thiện tâm, vừa bộc trực vừa kiên cường, sẽ khiến nàng gặp phải phiền toái. Có điều lần này coi như may mắn, chỉ bị đánh trượng thôi.”

Công Tôn Sách cũng gật đầu, “Hy vọng ngày sau, nàng sẽ không lại vương phải thị phi chốn quan trường là tốt nhất.”

Triển Chiêu nhìn cửa phòng hơi khuất, nghĩ nếu thật như vậy thì không gì tốt hơn. Nhưng mà nàng đang ở phủ Khai Phong, lại có lòng nhiệt tình, thẳng thắn, về sau... Ôi, cô nương này, chỉ mong sau này hẳn có thể bảo vệ được nàng.

Nhiều ngày nữa trôi qua, bên trong nha phủ Ích châu, rất nhiều người bận rộn. Hoàng Thượng cùng trọng thần trong triều cuối cùng muốn khởi hành hồi kinh. Lần này đi Ích châu, có kinh có hiểm, trải qua trắc trở, cuối cùng biến nguy thành an, mọi thứ đều an ổn, mà bọn họ, cuối cùng cũng phải trở về. Có điều, Hoàng Thượng đột nhiên nói phải về kinh, khiến hạ nhân có chút luống cuống tay chân.

Hiểu Vân nằm trên giường hai ngày. Công Tôn Sách mỗi ngày đều ba lượt tới thay thuốc cho nàng, phong hàn đã đỡ hơn nhiều, nhưng vết thương trên người chưa lành, chỉ có thể nằm sấp, váy áo nhiều lớp không thể mặc, chỉ có thể đắp chăn. Cứ như vậy, nàng cơ bản nằm cố định trên giường, ngoại trừ ngủ không làm được gì khác, khiến nàng buồn muốn chết.

Vào lúc đang chán muốn chết, chợt nghe ngoài cửa có tiếng động, tưởng Trương tẩu vào, liền không để ý, không ngờ lại là Công Tôn Sách, Hiểu Vân không khỏi có chút giật mình. Ngày thường vào lúc này, Công Tôn Sách hẳn là đang ở chỗ Bao đại nhân, hôm nay sao lại tới phòng nàng?

“Cha, sao cha lại đến đây, con còn tưởng là Trương tẩu.” Hiểu Vân động thân nói chuyện cùng Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách ngồi xuống trước giường nàng: “Cứ nằm đi không cần ngồi dậy.”

Hiểu Vân nở nụ cười, lại nằm úp sấp xuống: “Con giờ sao mà nằm được.”

Công Tôn Sách cũng nở nụ cười, “Đúng vậy, con hiện giờ không thể nằm được. Đau lần này phải nhớ kỹ trong lòng. Về sau đừng làm việc xúc động, việc gì cũng phải cân nhắc trước rồi hãy làm.”

Hiểu Vân bĩu môi. Đúng vậy, đau lần này nàng nhớ rõ, kể từ ngày ấy, nàng đã quyết định sẽ cách Triệu Trinh càng xa càng tốt.

“Đúng rồi, cha, cha còn chưa nói cha tới đây làm gì đâu. Bình thường giờ này cha đều ở bên cạnh Bao đại nhân mà.”

“Thái Hậu có ý chỉ, triệu Thánh Thượng hồi kinh, Bao đại nhân cũng theo Thánh Thượng hồi kinh, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành.”

“Ồ, muốn trở lại kinh thành à. Đúng vậy, đi cũng nhiều ngày rồi, con cũng nhớ Thúy nhi. Con không có ở nhà, nha đầu kia chắc chắn rất vui vẻ tự tại, con phải nhanh trở về giày vò hành hạ nàng, bảo nàng làm điểm tâm cho con. Ha ha.”

Công Tôn Sách cũng cười, lườm nàng: “Ngươi đó!”

“Có điều, con bị thương không thể ngồi dậy, không nên đi đường xa mệt nhọc, cho nên con ở lại đây trị thương đi, đợi khỏe lại rồi hãy đi.”

“Vậy cha cũng ở lại sao?”

Công Tôn Sách lắc đầu, Hiểu Vân nhú mày. “Không phải một mình con ở lại chứ, cha, con không muốn ở đây một mình.”

Công Tôn Sách vỗ vỗ tay nàng, “Sẽ không để con ở đây một mình. Triển hộ vệ còn có chuyện cần xử lý ở Ích châu, mấy ngày tới sẽ ở lại đây. Hơn nữa ta đã dùng bò câu đưa thư gọi người đưa Tiểu Thúy tới Ích châu chăm sóc con, ít ngày nữa nó sẽ tới, con cũng có người bầu bạn. Sau này con cùng Triển hộ vệ về sau.”

“Vâng.” Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, Hiểu Vân cũng chỉ có thể gật đầu. Có người ở cùng là tốt rồi, bằng không để nàng ở một mình, cả ngày đối mặt với căn phòng trống rỗng, thật sự là làm nàng buồn muốn chết.

Ngày hai lăm tháng chín. Triệu Trinh hoàng đế mang theo nhóm triều thần, một hàng gần trăm người, chậm rãi lên đường về kinh. Chuyến đi Ích châu lần này, cuối cùng thật sự kết thúc.

Chương 32

Ngọc Như Ý

Bao đại nhân đi rồi, Công Tôn Sách cũng đi theo. Vì thế, phòng của Hiểu Vân ở lạnh hơn một chút.

Trương tẩu mỗi ngày đều tới vài lần, đưa đồ ăn, đưa thuốc, bung trà đổ nước. Có điều, trừ những việc này, bà không ở lại phòng nàng.

Tuy Triển Chiêu cũng ở Ích châu, nhưng hắn có chuyện của hắn, chắc là đi sớm về muộn, rất bận bịu. Hơn nữa, tình trạng hiện giờ của nàng, hắn là một đại nam nhân, cũng không tiện tới thăm. Vì thế lúc về không đánh thức nàng, chỉ hỏi tình hình của Hiểu Vân sau đó trở về.

Hiểu Vân gần như luôn một mình một phòng, bên ngoài nhàm chán, trong lòng lại thấy vắng vẻ. Tuy Trương tẩu với nàng có khách khí có chiếu cố, nhưng chung quy vẫn là người lạ, không thể nói gì nhiều. Công Tôn Sách không ở bên cạnh, nàng giống như thật sự thành một đứa bé “không cha”, bị người ta vứt bỏ, trong lòng có chút tủi thân. Có điều may mắn Công Tôn Sách để lại cho nàng một quyển sách, có thể xem giết thời gian.

May mà, Bao đại nhân đi được ba ngày, Tiểu Thúy đã tới Ích châu.

Hiểu Vân thấy người quen, vui vẻ khó giấu. Có điều Tiểu Thúy lại thấy khổ sở trong lòng, vì đau lòng tiểu thư nhà nàng nằm trên giường không thể nhúc nhích, vừa gặp nhau liền khóc, Hiểu Vân mắng một hồi mới yên tĩnh lại. Sau đó bắt đầu làm đồ ăn cho nàng, tổ yến nhân sâm gì đó đều nấu, chiếu cố nàng vô cùng cẩn thận. Tiểu Thúy đối với nàng tất nhiên không thể giống Trương tẩu, Hiểu Vân trong lòng cảm động, tâm tình cũng tốt hơn, vết thương trên người hồi phục nhanh chóng.

Bảy ngày sau khi Tiểu Thúy đến, Hiểu Vân đã có thể xuống giường đi lại. Mà đúng hôm đó, Hiểu Vân gặp được Triển Chiêu đã nhiều ngày không thấy.

Hôm ấy thời tiết rất tốt, Hiểu Vân mới ăn cơm trưa không lâu, thấy mặt trời rực rỡ, liền ra sân phơi nắng, hít thở không khí. Trùng hợp lúc này Triển Chiêu tới thăm, thấy Hiểu Vân lặng lẽ đứng trong sân, toàn thân đắm chìm dưới ánh mặt trời rực rỡ, khiến người ta thấy an tường ấm áp, không khỏi mỉm cười đi tới.

“Hiểu Vân cô nương, đã có thể xuống giường rồi sao?”

Hiểu Vân quay lại, thấy Triển Chiêu đang đến gần, vẫn một thân áo lam, vạt áo tuyết trắng, sạch sẽ lại thanh thoát khoan khoái. Ý cười trên mặt trong suốt như gió xuân.

Hiểu Vân thấy vậy, không khỏi kéo khóe môi, cười trả lời, “Triển đại nhân, đã lâu không gặp.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, lập tức mở lời: “Quả thật đã lâu không gặp.” Mười ngày, không tính là ngắn.

“Triển đại nhân thật sự là quý nhân bận rộn, nhiều ngày như vậy giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, Tiểu Thúy tới đã bảy ngày cũng chưa nhìn thấy ngài, hại tôi bảo nàng đi tìm ngài cũng không tìm thấy.” Hiểu Vân nhìn hắn, cười nói.

Triển Chiêu tất nhiên nghe ra lời nói của nàng có ý trêu chọc, cười cười lắc đầu: “Hiểu Vân cô nương tìm Triển Chiêu có chuyện gì?”

Hiểu Vân thấy hắn không phản ứng gì với lời trêu chọc của mình, cảm thấy không thú vị, liền nghiêm túc trở lại.

“Cũng không quan trọng lắm, chỉ muốn hỏi Triển đại nhân khi nào làm xong việc thôi.”

Triển Chiêu thấy nàng hỏi như vậy, nghĩ rằng nàng muốn hỏi kinh.

“Chuyện của Triển Chiêu đã xong, hôm nay tới báo với cô nương. Nếu thân thể cô nương đã bình phục, ngày mai chúng ta khởi hành hồi kinh.”

Hiểu Vân gật đầu, vì thế, hai người liền hẹn giờ xuất phát, chuẩn bị ngày mai hồi kinh.

Sáng sớm hôm sau, Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy đứng giờ xuất hiện ở cửa lớn nha môn. Triển Chiêu đã chờ ở đó, bên cạnh một chiếc xe ngựa.

Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy lên xe ngựa, Triển Chiêu cưỡi ngựa, có xa phu đánh xe, bọn họ lên đường.

Từ Ích châu tới kinh thành đi đường thủy nhanh hơn, hơn nữa, đối với bệnh tình Hiểu Vân mới khỏe lại, tất nhiên ngồi thuyền tốt hơn. Nhưng mà, lúc về có điểm khác biệt, khi đi có hơn hai mươi người, ngồi thuyền vừa tiết kiệm vừa

tiện lợi, nhưng hiện bọn họ chỉ có ba người, không thể thuê riêng một chiếc thuyền. Tuy bọn họ đi làm việc công, nhưng ai không biết người của Khai Phong phủ luôn tiết kiệm chứ? Bọn họ sẽ không tùy tiện dùng công tác phí. Trong lòng Hiểu Vân hiểu được, cũng đành chấp nhận, có điều Triển Chiêu thật cẩn thận, trong xe đặt một tấm đệm rất dày rất mềm cho nàng ngồi, khiến nàng đỡ xóc nảy hơn nhiều.

Ngồi trong xe ngựa, Hiểu Vân bị lắc lư tới chóng mặt, cảm thấy thân thể càng ngày càng không thoải mái, bụng thỉnh thoảng quặn đau, càng lúc càng đau hơn, hơn nữa cả người vô lực, đến các đốt ngón tay cũng đau nhức.

Hiểu Vân trong lòng buồn bực, nàng trở thành Công Tôn Hiểu Vân đã hai tháng, lần trước tới kỳ nghỉ lễ cũng không đau quá mức, sao lần này lại đau thế này chứ.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Tiểu Thúy thấy Hiểu Vân ôm bụng, bộ dáng vô cùng thống khổ liền vội vã hỏi.

Hiểu Vân khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, chỉ là đau bụng, qua mấy ngày sẽ khỏi.” Vừa nói vừa nghĩ thầm, có lẽ vì tháng này nàng luôn giao tiếp với nước, lại gặp cảm mạo nên mới bị đau khác thường. Ôi... Nữ nhân chính là không thể ngược đãi chính mình. Sau này phải uống chút thuốc điều kinh giảm đau mới được, ta thật không muốn tháng nào cũng phải chịu tội thế này đâu.

Đang nghĩ, đột nhiên thấy buồn nôn, liền cuống quýt bỏ nhào ra đầu xe, một trận nôn khan không ra thứ gì. Hành động này khiến xa phu hoảng sợ, vội dừng xe ngựa: “Cô nương làm sao vậy?”

Triển Chiêu đang cưỡi ngựa phía trước thấy có chuyện liền cuống quýt quay đầu ngựa trở lại.

Chỉ thấy Hiểu Vân một tay chống lên thành xe, một tay đỡ ngực, đầu cúi thấp thở gấp, Tiểu Thúy ở một bên nhẹ vỗ nhẹ lưng nàng, vẻ mặt lo lắng.

Triển Chiêu nhường mào, xoay người xuống ngựa, bước nhanh đi đến bên người nàng.

“Hiểu Vân cô nương, thân thể không khỏe?”

Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn hắn, hơi nâng khóe miệng, suy yếu phát tay, “Ta không sao.”

Triển Chiêu thấy sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, đôi môi vừa khô vừa không còn màu sắc, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, trong lòng biết nàng đang có bệnh.

“Tiểu Thúy, tiểu thư nhà ngươi làm sao vậy?”

“Việc này...” Tiểu Thúy nhìn Triển Chiêu, muốn nói lại thôi. Chuyện của nữ nhân, làm sao nói được với Triển đại nhân chứ.

“Tiểu Thúy.”

“Tiểu thư...” Tiểu Thúy nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân bắt đắ dĩ nhìn Tiểu Thúy, nàng cũng không biết phải nói thế nào. Nàng biết bộ dáng lúc này của mình nhất định rất khó nhìn, nói không sao khắ định không ai tin. Nhưng mà bảo nàng nói thật, lại không thể nói nên lời. Đây là Tống triều, không phải thế kỷ hai mốt, nàng rất hoài nghi Triền Chiêu không biết tới “việc hàng tháng” này. Nhưng nếu không nói, nhìn bộ dáng Triền Chiêu, chỉ sợ nhất định phải hỏi ra lẽ, nàng biết làm sao bây giờ.

“Công tử, hay là cô nương say xe?” Lúc này xa phu lên tiếng.

Hiểu Vân nghĩ lại, biết bệnh trạng quả thật giống như say xe, vì thế liền thuận theo lời nói của xa phu.

“Đúng vậy, ta cảm thấy ngồi trong xe ngựa không thoải mái.”

Triền Chiêu nhú mi nhìn nàng, nửa tin nửa ngờ. Đi xe đã ba ngày, sao hôm nay mới say?

Ày... “Còn nữa, có chút lạnh, lúc đi không mang nhiều xiêm áo.” Hiểu Vân bỏ thêm một câu.

Triền Chiêu lúc này mới có chút tin tưởng, bảo Tiểu Thúy đỡ nàng ngồi vào trong xe, lại cởi áo choàng của mình xuống, bảo Tiểu Thúy mặc thêm cho nàng, bốn người lúc này mới lại lên đường.

Hiểu Vân ngồi ở trong xe, dưới là đệm mềm, sau lưng là Tiểu Thúy, trên người khoác áo choàng của Triền Chiêu, mới cảm thấy ấm hơn một chút, hình như thân thể cũng thoải mái hơn.

Xe ngựa tiếp tục xóc nảy lắc lư, khiến nàng có chút thần chí hỗn loạn, có thêm tấm áo choàng kia, liền mơ mơ màng màng ngủ mất.

Nhìn tường thành quen thuộc trước mắt, Triền Chiêu cuối cùng cũng thở phào, bất giác giục ngựa nhanh hơn. Tuy không biết vì sao Hiểu Vân không khỏe, nhưng trở về Khai Phong phủ, mọi chuyện đều dễ hơn.

Xa phu thấy hấn tăng tốc, cũng gấp rút vung roi ngựa theo sát phía sau, không lâu đã tới cửa thành.

Trương Long Triệu Hồ vừa lúc tuần thành đến đây, thấy Triền Chiêu trở về, chấp tay thi lễ, “Triền đại nhân, ngài đã trở lại.”

Triền Chiêu lại không như bình thường xuống ngựa nói chuyện cùng bọn họ, chỉ hơi ngừng lại chào hỏi rồi vội vàng tăng tốc tới Khai Phong phủ. Trương Long Triệu Hồ nhìn thấy một cỗ xe một con ngựa cuốn bụi chạy đi, không khỏi hai mắt nhìn nhau.

“Triền đại nhân hôm nay làm sao vậy?”

Bên trong trà lâu đối diện Khai Phong phủ, ở vị trí cửa sổ trên lầu hai có một thiếu niên áo trắng đang ngồi. Người này da trắng như ngọc, môi hồng răng trắng, hai hàng lông mày cong vút, đôi mắt đào hoa, mắt đen tỏa sáng, môi khẽ mím lại, như cười như không. Tóc đen thả dài buộc cao bằng một sợi dây bạch ngọc. Một tay cầm ngọc phiến, một tay nâng ly rượu ngọc, nghiêng người dựa vào lan can, nhàn nhã uống rượu. Thật sự là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, trên mặt lại có vài phần kiệt ngạo bất tuân. Không khỏi khiến người xung quanh nhìn ngó.

Con đường trước cửa Khai Phong phủ, một con tuấn mã từ xa đi tới, người cưỡi ngựa một thân áo lam, tà áo trắng như tuyết, tuy phong trần mệt mỏi, không hề làm giảm vẻ tuấn lãng và anh khí của hắn. Người nọ khước miệng hé mở, cười khẽ ra tiếng:

“Triển Chiêu, người đã trở lại.”

Hiệu Vân vừa về phòng, Công Tôn Sách vội vàng tới thăm.

“Cha.” Hiệu Vân đang định đứng dậy, bị ông cản lại.

“Ngồi đi, tại sao không thoải mái?”

Hiệu Vân chỉ biết thờ dài, cho dù Công Tôn Sách là phụ thân nàng, nàng cũng rất xấu hổ.

Công Tôn Sách thấy nàng không đáp, liền nắm lấy cổ tay nàng, bắt mạch xong mới yên tâm.

“Nữ nhi thân mình vốn yếu ớt, nay thời tiết lại lạnh, chớ để rơi vào nước hoặc cảm lạnh. Ta kê một phương thuốc, uống tạm mấy ngày, sau này từ từ điều trị sẽ không sao.”

Hiệu Vân có chút xấu hổ, mặt nóng lên, trong lòng cảm động.

Công Tôn Hiệu Vân thừa nhỏ mắt mẹ, Công Tôn Sách vừa làm cha vừa làm nương, ngay cả chuyện này cũng phải quan tâm, thật sự là phụ thân tri kỷ.

“Cám ơn cha.”

Công Tôn Sách cười vồ vồ vai nàng, “Đứa nhỏ này, lại khách khí với cha như vậy.”

“Con cảm thấy mình thật hạnh phúc, thật may mắn, có phụ thân tốt như vậy.”

Công Tôn Sách tất nhiên biết lời này của nàng xuất phát từ tâm can, vui mừng vỗ tay nàng.

“Cha con Công Tôn tiên sinh thật sự là cha từ con hiếu, khiến bản phủ thật muốn đưa gia đình từ Lư châu tới đây.” Bao đại nhân vuốt râu, vừa nói vừa cười đi tới. Phía sau đi theo Triển Chiêu cùng Trương Long Triệu Hồ vừa trở về.

Hai người vội đứng dậy chào.

“Đại nhân.”

“Hiệu Vân bái kiến đại nhân.”

“Không cần đa lễ, Hiệu Vân sức khỏe không tốt sao?”

“Đa tạ đại nhân quan tâm, Hiệu Vân có chút bệnh nhẹ, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe.”

Nghe Công Tôn Sách nói vậy, mọi người cũng yên tâm, ngồi một lát rồi rời đi.

Hiệu Vân dựa theo phương thuốc của Công Tôn Sách nấu thuốc dùng, quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều, có điều vài ngày này không tiện hoạt động, vì thế ở luôn trong phòng. Mãi tới lúc thân thể hoàn toàn nhẹ nhàng khoan khoái mới ra cửa một chuyến.

Chương 33

Gặp Ngọc Đường

Vào thu đã lâu, theo nông lịch giữa tháng mười đã là cuối thu, thời tiết tương đối lạnh. Mọi người đều thay trang phục dày mùa đông, trong phòng đặt thêm chậu than. Mấy ngày qua việc buôn bán than củi vô cùng náo nhiệt. Trên phố thỉnh thoảng lại thấy có người đẩy một xe đầy than hoặc củi đi qua đi lại, tất nhiên là đưa tới những nhà giàu có.

Hiệu Vân mang theo Tiểu Thúy, chậm rãi đi trên con đường phía trước Khai Phong phủ. Tính lại thì đây là lần dạo phố thật sự đầu tiên ở Đại Tống triều. Mà mục đích chủ yếu của lần dạo phố này, là phụng lệnh Công Tôn Sách cha nàng, tới tiệm vải đặt quần áo mùa đông cho mình và Triển Chiêu.

Người cổ đại mua quần áo không tiện như người hiện đại, tới bách hóa hay chợ nào đó để mua, hơn nữa kiểu dáng phong phú. Lúc này nghề may còn chưa phát triển, bọn họ đặt đồ mới không phải chuyện tùy tiện. Nhà bình thường có lẽ chỉ có hai đợt mua quần áo mới. Hơn nữa nếu trong nhà có nữ nhân, bình thường đều mua vải tự may.

Công Tôn Sách nói thế nào cũng là nhân viên công vụ cao cấp, đương nhiên không tới mức đó. Có điều Khai Phong phủ xưa nay tiết kiệm, đặt mua đồ mới cũng quy định mỗi quý một lần, mỗi lần hai bộ, có tiệm vải cùng sư phụ may đồ riêng cho bọn họ. Bởi vì năm nay lúc vào đông, Triển Chiêu và Hiệu Vân không có ở nhà, lại không tiện làm phiên sư phụ đi riêng một chuyến tới đó, Công Tôn Sách bảo Hiệu Vân tự mình tới cửa hàng.

Hiệu Vân thật ra rất vui, làm như vậy có thể chọn vải màu sắc một chút, thương lượng về kiểu dáng chất liệu cùng sư phụ may đồ. Nàng đã nhìn quần áo trong tủ của Công Tôn Hiệu Vân, màu sắc hình thức cơ bản không khác nhau

lắm, đơn giản lịch sự tao nhã, nhưng thiếu sức sống và điểm nhấn. Nàng muốn thay đổi khẩu vị.

Về phần Triển Chiêu vì sao không đi? Có thể hiểu mà, hắn là đại ân nhân, hơn nữa chuyện này có lẽ hắn không để trong lòng. Dù sao hắn mặc đến mặc đi cũng chỉ có hai loại, không phải quan phục màu đỏ, thì là trường bào màu lam, chẳng qua sửa lại độ dày thôi. Với lại, cũng không phải lần đầu may đồ, thợ may khẳng định có số đo của hắn, chỉ cần Hiểu Vân tới nói một tiếng là xong. Có điều... nếu Triển Chiêu thay đổi bộ y phục đã trở thành dấu hiệu riêng của hắn, sẽ thành bộ dáng gì nhỉ?

Hiểu Vân nhìn tới nhìn lui người đi đường, quan sát quần áo trên người họ, sau đó đem đầu bọn họ đổi thành Triển Chiêu. Chà chà, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

“Tiểu thư, cô cười gì vậy?” Tiểu Thúy đối với việc Hiểu Vân vừa đi vừa nhìn người qua đường vừa lắc đầu cười không ngừng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Thúy nhi, em nói xem, Triển đại nhân mặc đồ đen đẹp hơn hay đồ trắng đẹp hơn?” Hiểu Vân không đáp mà hỏi ngược lại nàng.

“A?” Tiểu Thúy bị Hiểu Vân làm kinh ngạc, tiểu thư sao lại hỏi nàng chuyện này.

“Triển đại nhân không phải luôn mặc quan phục sao, cùng lắm thêm bộ lam bào, Tiểu Thúy đến giờ chưa từng thấy Triển đại nhân mặc đồ đen hay trắng. Hơn nữa, tiểu thư, đồ trắng chỉ mặc trong lễ tang thôi, người bình thường đâu ai mặc đồ trắng.”

“À...” Hiểu Vân bừng tỉnh đại ngộ, thì ra ở Tổng Triều, trang phục không thể mặc tùy tiện.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi tới một góc đường, thấy trong góc có người đang quỳ, toàn thân màu trắng, phía sau còn có một cuộn chiếu như đang gói thi thể. Hiểu Vân giật mình, đây là bán mình tang cha trong truyền thuyết sao? Cảm thấy tò mò liền tới gần nhìn.

Đến gần mới thấy quả nhiên có một mảnh vải trắng ghi bốn chữ lớn “bán mình chôn cha” đặt trên đất. Thân áo trắng kia, là một cô gái đang độ thanh xuân, đầu đội nón rơm, một thân áo tang. Mà phía sau không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là phụ thân nàng.

Cô nương kia cúi đầu, không nói một lời. Hiểu Vân nhìn thấy cảm giác vô cùng khó chịu. Tuy nói nàng nhất thời tò mò, nhưng thật sự nhìn thấy cảnh tượng này, cũng là cảm thán vô hạn. Người chết thì thôi, người còn sống vì muốn lo một cỗ quan tài, một tấm bia mộ mà phải bán mình đi, dùng tự do cả đời để làm tròn hiếu đạo.

Hành động này đối với một người hiện đại như nàng, không biết nên nói là ngu muội, hay chấp nhất. Có lẽ vì nàng không biết những khó khăn trên đời này, nghĩ lại nàng quả thật là may mắn, xuyên thành con gái Công Tôn Sách, không phải vào một nữ tử như nàng kia. Nghĩ đến đây, thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, lại thương cảm.

“Thúy nhi, chúng ta mang theo bao nhiêu tiền?”

Tiểu Thúy hiểu được suy nghĩ của Hiểu Vân, nhưng mà, các nàng lần này ra ngoài, không định mua đồ, bởi vậy trên người không mang theo ngân lượng, chỉ có mấy chục văn tiền, sợ rằng chỉ đủ mua mấy cái đinh mà thôi.

“Tiểu thư, chỉ còn không tới một xâu tiền.”

“Chúng ta trở về lấy thêm.” Nói xong, đang định rời đi, vừa quay đầu lại nhìn thấy có mấy người đang đi về phía này.

Dẫn đầu là một người mặc quần áo tơ lụa, viền vàng áo tím, đầu đội mũ vuông, tuổi thoạt nhìn không lớn, làn da trắng nõn, vừa nhìn đã thấy là kẻ ngậm thìa lớn lên. Ngũ quan đoan chính, nhưng ánh mắt mơ hồ, khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Bên cạnh đi theo bốn người, mặt mũi xấu xa, ánh mắt đáng khinh, đối với kẻ mặc áo tím kia vô cùng xu nịnh, chắc là nô tài với chủ nhân.

Năm người kia rêu rao trên đường, hung hăng xông tới.

Hiểu Vân có dự cảm không tốt, liền dừng bước, đứng sang một bên, nghĩ: không phải nàng gặp được tình huống cầu huyệt “cưỡng đoạt dân nữ” chứ?

Quả nhiên, lời hay không linh chuyện xấu linh.

Mấy hạ nhân kia thấy cô nương bán mình chôn cha, nhất thời hai mắt sáng lên.

“Công tử, ngài xem.”

Người kia cũng chú ý thấy nàng, dáng vẻ tinh tế đoan trang, vừa lòng gật đầu, một tay giơ lên sờ mặt cô nương kia. Cô nương kia quay đầu tránh né, nhưng không dám nói lời nào. Hắn lại rất hăng hái, duỗi tay ra nắm lấy cằm của nàng, ép nàng ngẩng đầu lên. Cô nương kia muốn quay đầu đi, lại bị giữ không thể nhúc nhích, có điều hai mắt rung rung, trong mắt lộ vẻ sợ hãi, lại không dám phản kháng, đành phải thấp giọng cầu xin tha thứ:

“Công tử, xin đừng.”

“Xin đừng thế nào? Người không phải muốn bán mình chôn cha sao? Hiện giờ ta mua người, người thành người của ta, để ta sờ trước vài cái đã làm sao?” Nói xong lưu manh nở nụ cười.

Cô nương kia bất đắc dĩ, đưa mắt nhìn bốn phía, hy vọng có người có thể giúp nàng, nhưng đông người đang vây xem thấy tình hình như vậy đều đã tránh đi, trong nhất thời chỉ còn mấy người đứng góc này.

Cô nương kia thấy không ai giúp mình, nản lòng thoái chí, đành để mặc hẳn tùy ý khinh bạc, nhưng không nén được khóc lên.

Hiểu Vân ở một bên quan sát, con giận xông lên, lòng tràn ngập phần nộ cùng bất bình. Còn chưa kịp nghĩ gì đã sải bước tiến lên: “Buông nàng ra.”

Gã chủ tử kia không ngờ có người tới phá hư chuyện tốt của hắn, quay đầu giận dữ nhìn nàng, phát hiện thì ra là một cô nương trẻ tuổi, ngoại hình lại duyên dáng xinh đẹp, so với cô nương bán mình chôn cha kia còn đẹp hơn. Vì vậy lập tức thu tay, vẻ mặt tà ác hỏi nàng:

“Cô nương, người bảo ta sao?”

Hiểu Vân khó chịu với ánh mắt của hắn, hung hăng lườm nguýt:

“Chính là bảo người, trước bàn dân thiên hạ, đùa giỡn con gái nhà lành, thật không biết xấu hổ.”

“Ai dà, con tức không nhỏ nha.” Gã chủ tử kia quả nhiên da mặt dày, bị mắng đến như vậy vẫn cười rất vui vẻ.

“Ha ha, ta chính là đùa giỡn, thế thì sao? Nàng ta ở đây bán mình chôn cha, ta muốn mua nàng, ta muốn nàng tìm niềm vui cho ta, nàng cũng phải làm, hưởng chi chi sờ mặt vài cái. Có điều, cô nương người nếu muốn cùng bản công tử... Nếu cô nương đồng ý, bản công tử đương nhiên vui hưởng phúc rồi. Ha ha!”

Mấy tên nô tài kia cũng nở nụ cười đáng khinh.

Hừ, người như người, để cho ta đâm ta còn ngại bản giày. Hiểu Vân chửi hắn trong đầu, trợn mắt nhìn. Nếu có thể, nàng thật muốn tiến lên đánh hắn. Có điều ngại mấy người bên cạnh hắn, liền nhịn xuống.

“Vậy còn phải xem người ta có muốn bán cho người không, theo ta thấy, người giống như người, cho dù ra vạn lượng hoàng kim, ta cũng không bán!”

“A, nàng có lựa chọn khác sao? Nếu nàng không bán, cha nàng sẽ thối rửa ở đó!”

“Người!” Tên xú nam nhân không biết xấu hổ này, nói chuyện thật không có đức hạnh. Hiểu Vân nhìn cô nương đang quỳ trên mặt đất, thấy nàng đã rơi lệ đầy mặt, nước mắt không thôi, hai vai nghiêng ngả như lá rụng mùa thu.

“Ai nói nàng không có lựa chọn khác?” Nói xong, Hiểu Vân ngồi xuống trước mặt cô nương kia: “Cô nương, người cần bao nhiêu tiền để hạ táng cha người?”

“Năm lượng bạc.” Cô nương kia nước mắt đáp.

“Được, năm lượng bạc, ta mua. Người chờ một chút, ta về nhà lấy tiền.”

Cô nương kia nghe vậy, không ngừng kích động. Ánh mắt vốn buồn bã dần sáng lên, không ngừng gật đầu với Hiểu Vân: “Cám ơn cô nương, cám ơn cô nương”.

Bán mình chôn cha là bất đắc dĩ, có thể bán cho người tốt thì không gì tốt hơn, cô nương trước mặt vì nàng ra mặt, đối với nàng mà nói là may mắn lớn.

Chỉ là đáng tiếc, sự tình không dễ dàng giải quyết như vậy.

Tên chủ tử bất lương kia nghe xong liền vui vẻ.

“Ha ha, không có tiền lại muốn tranh nữ nhân với bản thiếu gia, người đâu!”

“Vâng, thiếu gia!” Một nô tài trong đó ném ra năm lượng bạc, sau đó muốn kéo người đi.

Hiệu Vân thấy vậy liền chặn phía trước: “Làm gì? Muốn cưỡng mua cưỡng bán à? Còn có vương pháp hay không?”

“Người có tiền thì mua, không có tiền mua, vậy nàng ta là của ta.” Người nô đoan chắc Hiệu Vân không có tiền, đắc ý dào dạt.

Hiệu Vân bị nô tài của hắn đẩy ra, thiếu chút ngã sấp, may có Tiểu Thúy ở bên cạnh đỡ lấy. Mắt thấy cô nương kia sắp bị lôi đi, nhìn nàng khóc lóc cùng ánh mắt cầu cứu của nàng, Hiệu Vân trong lòng hoảng hốt, lại không biết làm gì. Đánh không đánh được, lại không có tiền, thật là tức không thể phát. Trên đời này sao lại có kẻ không biết phải trái như vậy, lại không ai tới quản hắn, thật sự là tức chết người, tức chết người mà!

Đang lúc Hiệu Vân vội vã không biết làm thế nào, tên nô tài đang kéo cô nương kia đột nhiên kêu thảm một tiếng, tay buông lỏng. Cô nương kia thừa cơ tránh ra, chạy tới bên cạnh Hiệu Vân, kéo tay áo nàng run giọng năn nỉ:

“Công tử, ta bán cho vị cô nương này, cầu ngài đừng làm khó ta.”

Gã chủ tử kia thấy vậy, bèn đạp tên nô tài một cước: “Người làm gì vậy, bắt một người cũng không nổi, còn không mau động thủ cho ta.”

Nô tài kia chỉ vào Hiệu Vân run rẩy nói: “Thiếu gia, nàng, nàng đánh lên.”

Nói xong cũng không dám bước lên. Hiệu Vân buồn bực, hay là có người âm thầm tương trợ? Nghĩ như vậy liền thấy yên lòng.

“Đồ vô dụng, lại sợ một nữ nhân, hai người còn không mau động thủ cho ta.”

Người nô hung hăng trừng mắt nhìn Hiệu Vân, lại đẩy hai nô tài khác tiến lên. Mắt thấy hai người kia sắp bắt được các nàng, một bóng trắng thối qua, Hiệu Vân còn chưa thấy rõ là chuyện gì, hai người kia “ôi” một tiếng liền ngã, tập trung nhìn kỹ, thấy một nam tử áo trắng xuất hiện trước mặt các nàng, mọi người kinh hô, làm sao người này lại nhanh như vậy, giống như từ trên trời giáng xuống. Hiệu Vân nghĩ, quả nhiên là nhân vật lợi hại, cứu binh tới rồi. Nhưng mà, người này trong nhà có người chết sao? Sao lại mặc một thân màu trắng.

Chỉ có Tiểu Thúy nhanh mồm nhanh miệng kêu: “Đại hiệp cứu mạng!”

Người nọ nghiêng người cười với nàng, Hiểu Vân lúc này mới nhìn rõ bộ dáng của hắn.

Da trắng như ngọc, mày nghiêng, mũi thẳng, một đôi mắt hoa đào hàm tình, khoe miệng khê nâng như cười như không, nếu nói tướng mạo như Phan An, tuyệt đối không quá lời. Lại thêm một thân trường y trắng bóc, trên đầu cột dây bạch ngọc, cầm ngọc phiến trong tay, thật xứng như người ngọc, khó tránh vừa rồi ánh mắt gã chủ tử kia lại đờ ra. Nam tử xinh đẹp như vậy, chỉ sợ trên đời khó tìm được người thứ hai. Hiểu Vân trong lòng cảm khái, phỏng chừng hắn lúc này đang hận, hận mình vì sao lại là nam tử, tới giờ ánh mắt vẫn còn ngáy ra nhìn vào người kia.

Người kia bị nhìn tới tức giận, thu lại ý cười, tay trái vung lên, cũng không biết đánh thế nào, gã chủ tử kia ôi một tiếng ôm bụng té ngã. Chỉ nghe hắn lạnh lùng nói: “Còn nhìn nữa, cẩn thận Ngũ gia ta lấy mắt chó của ngươi. Còn không mau cút đi!”

Ngũ gia! Hắn tự xưng là Ngũ gia. Lại nhìn hắn một thân áo trắng, trong tay cầm một cây quạt, Hiểu Vân kích động.

Có phải hắn chính là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường trong truyền thuyết không? Cái vị Bạch Ngọc Đường phong lưu thiên hạ một mình ta kia? Hiểu Vân đột nhiên tim đập nhanh hơn, không ngừng kích động, mắt không dừng được mà gắn vào người hắn.

Bộ dáng tốt như vậy, thật sự là nữ nhân trong thiên hạ đều không bằng, khó trách trở thành đối tượng YY của vô số truyện đam mỹ. Có điều nhìn thế này, nếu hắn cùng Triển Chiêu đứng chung một chỗ, đúng là một đôi bích nhân nha.

Đang lúc Hiểu Vân tưởng tượng hình ảnh hai vị tuấn nam đứng chung một chỗ, gã chủ tử bất lương cùng đám nô tài đã bỏ trốn mất dạng. Nam tử áo trắng tự xưng Ngũ gia kia, không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt các nàng, thấy vẻ mặt hoa si của nàng, không khỏi trêu đùa: “Cô nương có hài lòng với diện mạo của Ngũ gia không?”

Hiểu Vân bị lời này của hắn thức tỉnh, xấu hổ thu hồi ánh mắt, liếc nhìn cô nương bán mình chôn cha bên cạnh, đã thấy nàng tay nửa buông nửa không, khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả Tiểu Thúy cũng mang vẻ mặt si mê nhìn hắn. Trình độ hoa si của các nàng còn nghiêm trọng hơn cả nàng.

Hiểu Vân bất động thanh sắc lấy khuỷu tay chọc chọc Tiểu Thúy, ý bảo nàng hồi hồn, sau đó hắng giọng.

“Đa tạ đại hiệp ra tay tương trợ.”

Người nọ không đáp, chỉ cười cười, từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc.

“Bạc này ngươi cầm đi, cho vị cô nương này để nàng an táng phụ thân.”

Hiểu Vân nhìn nàng, bị câu nói của hắn làm sửng sốt. Hắn muốn giúp người, trực tiếp đưa cô nương này là xong, sao lại đưa cho nàng?

Người nọ thấy nàng không phản ứng, làm bộ muốn cất bạc đi: “Nếu cô nương không cần, vậy ta thu hồi vậy.”

“Từ từ.” Hiểu Vân giơ tay ngăn lại: “Ai bảo ta không cần.”

Nói xong, lấy nén bạc kia giao cho cô nương.

“Cô nương, vị công tử này có lòng tốt, cho người bạc an táng phụ thân, người nhận đi.”

Vị cô nương kia nhìn nén bạc trong tay, lệ nóng quanh tròn, hai tay chấp lại quỳ xuống.

“Lục Bình khấu tạ đại ân đại đức của ân công. Từ nay về sau, Lục Bình nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân công.”

Người nọ thấy nàng quỳ có chút co quắp, định đỡ nàng lên, lại ngại nam nữ khác biệt, đành nghiêng người tránh đi.

“Cô nương không cần như thế, chỉ là nhắc tay chi lao, không cần nhắc tới!” vừa nói vừa trừng mắt lườm Hiểu Vân.

Hiểu Vân cười cười, người làm chuyện tốt là người, ta sao có thể không biết xấu hổ chiếm mất công lao?

Người nọ có chút chán nản, cúi đầu nhìn Lục Bình.

Lục Bình quỳ trên mặt đất, nhìn hẩn thành tâm nói.

“Ân công đối với Lục Bình có ơn tái tạo, xin hỏi đại danh quý tính của ân công, quý phủ ở chỗ nào, để sau khi hoàn thành hậu sự của phụ thân, Lục Bình sẽ tới quý phủ làm nô tì.”

Người nọ nâng trán, khẽ nhíu mày.

“Người đây là tội gì, ta nói không cần sẽ không cần. Tiền này người cầm mà an táng phụ thân người đi, sao dài dòng như vậy.” Nói xong, vung tay áo quay đầu liền đi.

Lục Bình vươn tay muốn giữ lại, lại không thể bắt được một góc áo, chỉ có thể ở một chỗ hô lên, “Ân công...”

Hiểu Vân thấy tình hình như vậy chỉ cảm thấy buồn cười, bước lên phía trước đỡ Lục Bình đứng lên.

“Lục Bình cô nương, người lo liệu hậu sự cho phụ thân trước đi đã. Về bạc này, sau này người có thì trả lại hẩn là được.”

Lục Bình nghĩ lại thấy cũng có lý, liền gật đầu: “Nhưng mà Lục Bình không biết tên ân công, cũng không biết nhà ngài ấy ở đâu, làm sao trả được?”

Hiểu Vân ha ha cười, nói khẽ vào tai nàng:

“Ta nói riêng cho người nhé, đừng nói với người khác. Hẩn là Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường nổi danh giang hồ, nhà ở Hãm Không Đảo, sau này người có bạc thì đưa tới đó là được.”

Lục Bình nghe xong liền giãn mày: “Cám ơn cô nương báo tin, còn nữa, Lục Bình cảm tạ cô nương mới rời ra tay cứu giúp.”

Nói xong, vừa định thi lễ, Hiểu Vân vội đỡ lấy nàng. “Thôi thôi, người mau đi lo hậu sự cho cha mình đi.” Nói xong cũng không xen vào nữa, vội vàng nhìn về hướng Bạch Ngọc Đường bỏ đi, đã sớm không thấy bóng dáng màu trắng kia đâu.

Chương 34

Việc Hôn Nhân

Sau khi cáo biệt Lục Bình, Hiểu Vân cùng Tiểu Thúy theo kế hoạch ban đầu tiếp tục tới tiệm quần áo, ở đó suốt một canh giờ. Từ việc chọn vải, mẫu quần áo, đo đạc dáng người, Hiểu Vân thảo luận chi tiết với thợ may, cẩn thận xác nhận, thoáng cái đã hết một canh giờ.

Rời khỏi tiệm quần áo, thấy trời còn sớm, Hiểu Vân đề nghị tới chợ bán đồ tươi sống. Hai người đi một hồi mất thêm một đồng thời gian nữa, tới cuối giờ thân mới trở lại phủ nha, từ cửa sau định tới thẳng phòng bếp, bắt tay làm cua nấu canh, đi chưa được mấy bước đã bị Lý đại nương cản lại.

“Tiểu thư, cô trở lại rồi. Tiên sinh tìm cô lâu rồi.”

“Cha tìm tôi?”

“Đúng vậy, tiên sinh bảo cô sau khi về thì tới thư phòng tìm ông ấy.” Lý đại nương gật đầu.

“Vâng, tôi đi đây, cảm ơn Lý đại nương.” Nói xong, Hiểu Vân bảo Tiểu Thúy mang cua tới phòng bếp, bản thân tới thư phòng Công Tôn Sách.

Trời bắt đầu tối, phủ Bát vương gia trở nên náo nhiệt. Đèn lồng lớn treo xung quanh, chiếu sáng ngời bên trong hoa viên Nam Thanh cung. Đám nha hoàn ra ra vào vào, rót trà đổ nước cho khách, vô cùng nhộn nhịp.

Hiểu Vân đi theo sau Công Tôn Sách, nhìn Bao đại nhân cùng đồng nghiệp hàn huyên chào hỏi. Đương nhiên, trong số những người đó, ngoại trừ Vương thừa tướng cùng con của ngang ngược to mồm Bàng Cát thái sư, Hiểu Vân không biết ai nữa.

Nhìn thấy Bàng thái sư, nàng liền nghĩ đến hai con của mua buổi chiều, đang định tối nấu lên ăn. Kết quả Triệu Trinh hoàng đế không biết có ý gì, lại viết tên

nàng lên thiệp mời dự tiệc chiêu đãi thần trong triều. Còn cố ý đưa tới một bộ nữ trang tinh xảo cùng một đôi hoa tai tặng cho nàng.

Lúc Công Tôn Sách cho nàng xem mấy thứ này, cũng báo với nàng Hoàng Thượng muốn nàng tham gia dạ tiệc, nàng thật sự hoảng sợ. Nói thật, nàng không muốn giao thiệp với người kia. Nguyên nhân chủ yếu là năm mươi trượng phạt, không phải nàng ghi hận Triệu Trinh bạc tình bạc nghĩa hay vong ân phụ nghĩa, chuyện này sau khi cẩn thận nghĩ lại, cũng không thể hoàn toàn trách Triệu Trinh.

Nàng phạm thượng là sự thật, tuy rằng tâm không phục, nhưng luật pháp thế chế là như vậy, nàng không thể thay đổi. Mà hấn là vua một nước, trước mặt chúng thần quan trọng nhất là làm việc công bằng, thưởng phạt phân minh mới có thể phục chúng. Bởi vậy, mặc dù hấn niệm tình mình từng cứu hấn, muốn thả cho nàng một con ngựa, nhưng cũng không thể.

Hiệu Vân trong lòng hiểu rõ, hấn có chỗ khó xử của hấn. Tóm lại hấn bày kế cho Bát vương gia, để ông giúp nàng một phen trên công đường, là một hoàng đế mà nói, làm đến thế là được rồi. Nàng cũng sẽ không nghĩ lại vấn đề này, chỉ dặn dò bản thân, lần sau cố gắng tránh tiếp xúc với hấn hoặc con của kia, nàng không thể trêu vào, chẳng lẽ không thể tránh đi sao?

Nhưng mà, trời không chiều lòng người. Vừa về vài ngày, thương thế vừa khỏi, đã bị triệu kiến. Hiệu Vân cho dù trăm ngàn cái không muốn, nhưng thánh chỉ không thể trái, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn mặc bộ đồ và đeo đôi khuyên tai thoát nhìn trị giá xa xỉ kia, đi theo Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách tới Nam Thanh cung. Thật là, nếu đã tới, trốn cũng không xong!

Mọi người đợi một hồi, cuối cùng ngựa giá của Hoàng Thượng cũng tới.

Một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm” từ xa truyền tới, bên này mọi người đã đồng loạt quỳ xuống. Hiệu Vân cũng khiêm tốn quỳ trong đám người, miệng khê mở ra, nhưng không thật sự hô “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” thành tiếng.

Quỳ lạy một hồi, Triệu Trinh ngồi lên chủ vị, tả hữu là Bát vương gia cùng thái sư Bàng Cát, tiếp theo là Bao đại nhân cùng Vương thừa tướng, sau đó là Triển Chiêu cùng một người lạ mặt, có lẽ là một vị tướng quân. Công Tôn Sách ngồi ở chỗ xa Hoàng Thượng nhất. Từ xa, nàng không nhìn rõ người ở trên cao kia, chỉ thấy một mảnh vàng chói lọi.

Ngồi ở góc tối, Hiệu Vân thật ra rất thoải mái. Triệu Trinh thánh khẩu truyền xuống, nói “các khanh tùy ý”, Bát vương gia liền dẫn đầu kính rượu Hoàng Thượng, nói mấy câu cát tường như quốc gia an khang, Thánh thượng vạn tuế gì đó, mọi người phụ họa uống một hơi cạn sạch ly rượu. Hiệu Vân cũng làm bộ, nhấp một ngụm, chất lỏng cay nóng lướt qua cổ họng, mùi rượu kích thích thẳng lên mũi, khiến nàng muốn rơi nước mắt. Rượu này ngửi thì thơm, uống vào rất khó chịu, nàng vụng trộm thè lưỡi, buông ly rượu không đụng tới nữa.

Tiếp theo là ca múa, một đám vũ nương mặc vũ y lụa năm màu, vẫy vẫy tay áo cùng quạt múa tới múa lui, mọi người xem rất vui vẻ, Hiểu Vân lại cảm thấy bình thường. Đã từng xem đủ loại vũ đạo hiện đại, đối với loại ca múa không có hàm lượng kỹ thuật và sáng tạo trước mắt, nàng một chút cũng không có hứng thú, chỉ hứng thú với đám hoa quả và điếm tâm trên bàn ăn thôi.

Sau một lúc lâu, ca múa kết thúc, công công bên người Hoàng Thượng đứng ra mở lời.

“Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, con gái Công Tôn chủ bộ Công Tôn Hiểu Vân, bước lên bái kiến.”

Hiểu Vân cả kinh, quay đầu nhìn Công Tôn Sách, thấy ông gật đầu. “Đi đi, nhớ phải thận trọng từ lời nói tới việc làm.”

Hiểu Vân gật đầu, từ chỗ ngồi đứng dậy, tiến lên vài bước cùng Triển Chiêu quỳ xuống, “Thần Triển Chiêu / dân nữ Hiểu Vân khấu kiến Thánh Thượng.”

“Hai vị lúc ở Thanh châu có công cứu giá, mấy ngày trước lúc luận công ban thưởng các vị không có mặt, nhân cơ hội hôm nay sẽ ban thưởng.”

“Bảo vệ Thánh Thượng, là chức trách của thần, thần không dám kể công.” Triển Chiêu cung kính khiêm tốn nói.

“Triển hộ vệ luôn như vậy, cũng được, trăm ban cho người năm mươi lượng hoàng kim và bạc trắng mỗi loại cùng hai mỹ nữ! Người chớ có từ chối.”

“Tạ Hoàng Thượng long ân.” Triển Chiêu biết không từ chối được, đành nhận ban thưởng.

Triệu Trinh vừa lòng gật đầu, lập tức nhìn sang phía Hiểu Vân. Thấy nàng cúi đầu, bản thân chỉ thấy đầu nàng, có chút không vui.

“Công Tôn Hiểu Vân, người ngẩng đầu nói chuyện với trăm.”

“Vâng.” Hiểu Vân nghe lời hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng phía trước.

Triệu Trinh tinh tế đánh giá Hiểu Vân trước mắt, thấy nàng mặc quần áo và vận trang sức mình ban cho, điếm chút phấn son, quả thật rất khác với lúc còn ở Ích châu.

Ngày đó nếu nàng là một đóa cúc nhỏ chốn rừng núi, lúc này lại như một đóa phù dung đang nở, xinh đẹp đáng yêu, lại không mất đi vẻ điếm lệ. Không thay đổi, chính là hai tròng mắt sáng rực kia, sạch sẽ, thanh thuần, trong suốt không chứa tạp chất, mang theo sự thản nhiên. Nhưng mà, ánh mắt xinh đẹp kia lại không giống ngày đó, thẳng tắp nhìn hấn, lúc này đang nhìn không chớp về phía trước. Hành động này khiến hấn cảm thấy có chút cảm giác không phải. Nhưng cũng đành chịu, trong lòng biết việc đánh trượng kia đã thay đổi thái độ của nàng đối với hấn.

“Công Tôn Hiểu Vân, người muốn ban thưởng gì, cứ nói đừng ngại, đừng học Triển hộ vệ.”

“Hoàng Thượng, dân nữ, dân nữ không dám kể công, không cầu ban thưởng.” Hiểu Vân y theo Công Tôn Sách dặn dò, thận trọng từ lời nói tới việc làm, vô cùng khiêm tốn trả lời.

“Ngươi...” Nhân Tông nghe xong, có chút đau đầu, “Công Tôn Hiểu Vân, trăm bảo ngươi đừng có học Triển Chiêu, ngươi lại học hắn!”

Hiểu Vân thấy hắn có chút tức giận, đành mở miệng giải thích.

“Hoàng Thượng, dân nữ áo cơm không lo, cuộc sống bình an, thật sự không biết cầu Hoàng Thượng ban thưởng cái gì.”

Triệu Trinh nhìn nàng, suy nghĩ một lát.

“Không bằng như vậy, ngươi còn chưa có hôn phối, trăm thưởng ngươi một hôn sự, tứ hôn cho ngươi, thế nào?”

Hiểu Vân nghe vậy, đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo là cả kinh ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh thấy vậy khẽ cười, cuối cùng ngươi cũng nhìn trăm rồi, trăm vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó ngươi ở ngôi miếu đồ đồ nói chuyện thật lòng.

“Hoàng Thượng, chuyện này... Dân nữ đa tạ thánh ân Hoàng Thượng, nhưng mà dân nữ tuổi còn nhỏ, đàm hôn luận gả còn hơi sớm.” Hiểu Vân buông mắt, cuống quýt nói.

Triệu Trinh cười cười. “Nghe Bao đại nhân nói, ngươi cũng đã mười sáu rồi? Nữ tử nhà bình thường, mười bốn mười lăm đã xuất giá làm vợ người ta. Tuổi của ngươi không tính là nhỏ.”

Một giọt mồ hôi chảy từ thái dương Hiểu Vân. Nàng không muốn để Triệu Trinh tùy tiện quyết định đại sự của mình, nhưng lại không thể chống đối trực diện như lần trước, nếu làm vậy, không phải chỉ dễ dàng năm mươi triệu như trước đâu.

Triệu Trinh à Triệu Trinh, ngươi đây là đang “luận công ban thưởng” sao? Ngươi đây là hãm hại ta thì có! Ông trời ơi, ngài đang chinh ta sao?

Hiểu Vân than thở trong lòng, cũng không còn cách nào. Nghiêng đầu nhìn về phía Triển Chiêu. Triển Chiêu cũng đang nhìn nàng, vẻ mặt lo lắng, nhưng cũng không biết làm thế nào. Hắn không phải là gì của nàng, làm sao có lý do mà xen vào việc này chứ?

“Công Tôn Hiểu Vân?” Triệu Trinh thấy nàng không nói, lại lên tiếng.

“Hoàng Thượng, dân nữ, dân nữ thuở nhỏ tang mẫu, mười mấy năm qua cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau, dân nữ đối với phụ thân tình cảm thân thiết, phụ thân với dân nữ lại sủng ái có thừa, dân nữ hy vọng có thể ở bên cạnh phụ thân lâu hơn một chút, làm tròn đạo hiếu.”

“Ừ.” Triệu Trinh nghe vậy gật đầu, “Khó có được một mảnh hiếu tâm như Hiểu Vân, nhưng cũng không thể vì vậy mà làm chậm trễ chung thân đại sự của

mình. Không bằng tìm nhà chồng gần một chút, ngay trong địa phận phủ Khai Phong, như vậy người có thể chiêu cố phụ thân, người thấy thế nào?”

“Dân nữ vạn phần cảm kích ý tốt của Hoàng Thượng, thứ cho dân nữ cả gan, xin Hoàng Thượng kéo dài thời gian chuyện tứ hôn về sau.”

Mọi người có mặt đều hớp một ngụm khí lạnh, tiểu cô nương này, lại dám bàn điều kiện với Hoàng Thượng. Công Tôn Sách lòng bàn tay ứa mồ hôi, Hiểu Vân à, thật đúng là không ngừng nói ra lời khiến người ta sợ hãi, thật là làm ông lo lắng muốn chết.

Có điều, Triệu Trinh thật ra không như mọi người tưởng, hoàn toàn không nổi giận.

“Kéo dài thời gian?” Triệu Trinh khó hiểu.

“Người nói xem làm thế nào kéo dài thời gian? Vì sao kéo dài thời gian?”

“Bởi vì dân nữ chưa gặp được người trong lòng, đợi tới ngày dân nữ gặp được người có thể giao phó chuyện chung thân, sẽ trình tấu với Hoàng Thượng, thỉnh cầu tứ hôn, Hoàng Thượng có đồng ý không?”

Hiểu Vân biết lời này của mình, tất nhiên sẽ lại gây ra sóng to gió lớn, nhưng mà nàng lại không thể cứ như vậy đồng ý, để Triệu Trinh tùy tiện tìm một người gán cho mình, đành mạo hiểm nói ra suy nghĩ thật sự, hy vọng Triệu Trinh có thể vì sự thành thật của nàng mà thành toàn cho nàng.

Chỉ là lời này sau khi nói ra, bốn phía một mảnh yên tĩnh, ai nấy đều mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hiểu Vân. Mà Triệu Trinh lại yên lặng nhìn mình, vẻ mặt không dám tin.

Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy mình không nên đánh cược, nàng thật sự đã đánh giá quá cao năng lực thừa nhận của Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn ánh mắt Hiểu Vân có chút lo lắng, có chút bất lực, có chút khẩn cầu không có chút che giấu nào nhìn mình, đột nhiên cảm thấy trong lòng run lên.

“Người...” Có lẽ là quá mức khiếp sợ, một chữ người hồi lâu cũng không nói nổi điều gì.

Hiểu Vân nhìn Triệu Trinh, đột nhiên cảm thấy giờ phút này không còn khẩn trương nữa, dù sao đã nói ra rồi, vậy nói tiếp cho xong đi.

“Hoàng Thượng, lời của dân nữ nghe có lẽ là kinh thế hãi tục. Việc hôn nhân phải tuân theo lệnh cha mẹ, có bà mối dẫn đường. Nhưng người đó là người làm bạn chung thân cùng dân nữ, không phải cùng cha mẹ hay bà mối. Chẳng lẽ dân nữ không thể tự quyết định hay sao? Ý nghĩ của dân nữ thật ra rất đơn giản, chính là muốn tìm một người lương tình tương duyệt, có thể tương trợ lẫn nhau, trải qua quãng đời còn lại. Xin Hoàng Thượng thành toàn.”

Dứt lời, cúi đầu quỳ gối.

Mọi người lúc này mới từ khiếp sợ phục hồi lại, Bàn Cát đang định mở miệng trách cứ Hiểu Vân, lại bị Triệu Trinh nâng tay cản lại. Bàn Cát liền cúi đầu lui ra.

Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân quỳ ở dưới, trong lòng cảm khái vô hạn.

Phi tần của hần đều là nữ nhi của trọng thần trong triều, việc hôn nhân lẫn lộn bao nhiêu quyền lợi. Bản thân cũng đã bắt đắ dĩ, cần gì khiến người trong thiên hạ phải thân bất do kỷ? Nếu đã không muốn, đừng áp cho người. Triệu Trinh à Triệu Trinh, ngươi sao phải làm chuyện vừa hồ đồ vừa nhảm chán này chứ?

“Công Tôn Hiểu Vân, trăm, hôm nay chấp nhận khẩn cầu của ngươi. Sau này ngươi tìm được phu quân, nhớ phải nói với trăm.”

Lời vừa nói ra, Hiểu Vân mới yên lòng, dập đầu tạ ơn. Làm lễ xong, lúc nghiêng đầu nhìn thấy Triển Chiêu đang nhìn mình, cười cười an ủi, Hiểu Vân cũng cười đáp lễ, nhưng cảm thấy nụ cười này thật nhợt nhạt. Mới vừa rồi nguy hiểm thật!

Rời khỏi Nam Thanh cung, Hiểu Vân không tránh được bị mắng một trận.

“Hiểu Vân, ngươi có biết mới vừa rồi, nếu không phải Hoàng Thượng tâm trạng tốt, không so đo, ngươi đã...” Công Tôn Sách nói xong, bắt đắ dĩ lắc đầu, nữ nhi này không biết nói thế nào cho tốt, thật sự là không khiến người bớt lo.

“Cha, con xin lỗi! Không phải con cố ý. Hoàng Thượng nói muốn cho con lập gia đình, con có thể không phản bác sao?”

“Chuyện này...” Công Tôn Sách nghĩ lại, cũng phải, cũng không thể để Hoàng Thượng một câu an bài hôn sự. Nàng là con gái duy nhất của ông, hôn sự không thể qua loa, ông phải chọn lựa một thanh niên tài tuấn đầy hứa hẹn rồi mới gả nàng ra ngoài.

Nghĩ rồi lại lắc đầu thở dài: “Sau này trước mặt Thánh Thượng đừng nói nhiều lời. Có chuyện gì cha sẽ gánh cho ngươi.”

Hiểu Vân trong lòng cảm kích, cười nói vâng dạ, kéo tay Công Tôn Sách nói:

“Không có lần sau đâu, sau này phải trốn xa thật xa. Hoàng Thượng cũng vậy, hoàng cung cũng vậy.”

Triển Chiêu nghe vậy liền toát mồ hôi, có ai giống nàng không, coi Hoàng Thượng như mảnh thú hồng thủy vậy. Công Tôn Sách lại lắc đầu thở dài, vỗ vỗ tay nàng, đi tới bên cạnh kệ của Bao đại nhân.

“Triển đại nhân, tôi có thể hỏi ngài một vấn đề không?” Hiện đã vô sự, Hiểu Vân mới nhớ tới vấn đề chợt xuất hiện trong đầu nàng lúc trước.

Triển Chiêu nhưn mi, vấn đề gì?

“Hoàng Thượng luôn ban thưởng cho ngài như vậy sao?” Thấy hắn không đáp, Hiểu Vân tiếp tục nói: “Hoàng kim hoặc bạc trắng, sau đó là hai mỹ nữ.”

Triển Chiêu không biết nàng hỏi cái này làm gì, nghĩ lại từ lúc mình vào triều làm quan đến nay, lập công không ít, Hoàng Thượng tất nhiên cũng không keo kiệt ban thưởng, nhưng hắn vốn không phải vì công danh lợi lộc, vinh hoa phú quý mới làm quan, đối với những thứ này không thèm để ý, mỗi lần Hoàng Thượng nói thưởng cái gì hay nhận cái gì, cũng đều là hoàng kim mỹ nữ gì đó, liền gật đầu: “Đúng”.

“Vậy Triển đại nhân không phải có rất nhiều mỹ nữ sao? Hoàng Thượng thưởng năm lần, mỗi lần hai vị, cũng có mười vị rồi. Tại sao trong phủ nha Khai Phong phủ không thấy một ai?”

Mấy người đi cùng nghe xong không tránh được sùng sốt, kiêu phu dưới chân lão đảo, thiếu chút ngã sấp, vội vàng ổn định lại cổ kiêu, ngay cả Bao đại nhân bên trong kiêu cũng ngạc nhiên nghĩ, Hiểu Vân này hỏi thật sự là... cổ quái.

Công Tôn Sách nghiêng đầu nhìn nàng, trong lòng cười khỏ, tiểu cô nương này, trong đầu không biết còn có ý tưởng quái đản nào nữa.

Hiểu Vân làm như không phát hiện, tiếp tục mang vẻ mặt chờ mong nhìn Triển Chiêu, “Triển đại nhân?”

Triển Chiêu bị nàng hỏi như vậy, kinh ngạc không nổi, hơn nữa bị nàng nhìn chăm chăm, thấy rất xấu hổ, lập tức không biết trả lời thế nào. Vương Triều ở một bên liền tiến lên trả lời thay hắn.

“Hiểu Vân cô nương có điều không biết, mỗi lần Hoàng Thượng ban thưởng mỹ nữ, Triển đại nhân đều đưa các nàng ngân lượng để các nàng tự mình ra ngoài mưu sinh.”

“Ồ, là như vậy à.” Hiểu Vân hiểu ra, sau đó cười sáng lạn với Triển Chiêu.

“Triển đại nhân thật sự là trạch tâm nhân hậu, các nàng gặp được Triển đại nhân, thật sự là phúc khi tu luyện ba đời. Có điều, nói cách khác, có lẽ bọn họ lại chưa đủ phúc khí, không thể ở lại bên cạnh Triển đại nhân anh minh thần võ của chúng ta, thật sự là đáng tiếc, đáng tiếc.”

Triển Chiêu thấy nàng cười tươi như hoa, không hiểu sao trong lòng một trận nhộn nhạo, nghe nàng nói vậy lại thấy thẹn thùng, vội trách Hiểu Vân nói càn.

Hiểu Vân khước miệng nhếch lên, che miệng cười trộm. Triển Chiêu này da mặt thật là mỏng, mới trêu một chút đã đỏ mặt rồi. Chơi vui, chơi thật vui mà!

Chương 35

Sấm Rung Chớp Giật

Lúc Hiểu Vân còn nằm ở Ích châu, đã bắt đầu kế hoạch học cưỡi ngựa. Bởi vì ở cổ đại, ngựa là phương tiện giao thông vô cùng quan trọng, không biết cưỡi ngựa, giống như ở hiện đại không biết lái xe. Nàng lại luôn hiếu học, ở đây rồi tất nhiên không thể không biết cưỡi ngựa. Vì thế liền nói với Công Tôn Sách. Công Tôn Sách sáng khoái đồng ý, bảo nàng tới chuồng ngựa chọn một con thích hợp với mình.

Khi nàng tới chuồng ngựa trong nha phủ, liếc mắt đã nhìn trúng nó. Vóc dáng không quá cao, nhìn cũng ngoan ngoãn, một thân da lông đỏ thẫm, không có một tia tạp sắc. Mắt đen có thần, giống như biết nói. Nàng đi tới sờ nó, nó còn lấy đầu thân thiết cọ nàng. Hiểu Vân cảm thấy nó có linh tính, rất có duyên với nàng nên vô cùng thích nó, liền chiếm nó làm của riêng.

Sau đó, nàng cho nó một cái tên, gọi là A Tảo, chỉ vì toàn thân nó trên dưới đều mang sắc đỏ thẫm, không hề có tạp sắc. Hơn nữa, A Tảo A Tảo, nàng cảm thấy thật dễ nghe, cũng thật dễ gọi.

Vì thế, từ nay về sau, A Tảo chính là tên của nó.

“Cha...”

Hiểu Vân kích động chạy đến thư phòng của Công Tôn Sách, lúc này đại nhân còn chưa về, Công Tôn Sách một mình ở đây đọc sách. Thấy Hiểu Vân hấp tấp chạy vào liền cười:

“Chuyện gì mà vui vẻ thế? Đã chọn được ngựa chưa?”

Hiểu Vân gật đầu, “Vâng, chọn rồi, là một con ngựa nhỏ toàn thân đỏ sẫm. Cha, cha biết không, nó thật sự rất được, mắt vừa đen vừa sáng, rất có linh tính. Con gọi nó là A Tảo.”

Công Tôn Sách thấy nàng mặt mày hớn hở, hưng phấn kể với ông về con ngựa kia, rất vui mừng háo hức. Ông chưa từng thấy nàng vui vẻ như vậy, thần thái sáng láng, trong đôi mắt đen lấp tràn ngập ý cười.

“Chạy vội như vậy làm gì, thở gấp như vậy. Ngồi xuống uống nước rồi nói tiếp.”

“Vâng.” Hiểu Vân gật đầu ngồi xuống, cầm ấm trà trên bàn rót ra uống.

“Cha, có thể tìm giúp con một người dạy cưỡi ngựa không?” Hiểu Vân tràn ngập chờ mong nhìn Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách cười khẽ, buông sách trong tay nhìn nàng: “Không cần tìm người ngoài, Khai Phong phủ có rất nhiều người.”

“Cha nói Triển đại nhân bọn họ?”

Công Tôn Sách gật đầu.

Hiểu Vân lại lắc đầu.

“Chỉ sợ bọn họ nếu không phải không có thời gian thì không thể nhẫn nại.”

Công Tôn Sách nhướn mi, “Hiểu Vân sao lại nói vậy?”

“Trương Long bọn họ đều là phường thô kệch, con lại chưa biết gì, bọn họ khẳng định không thể kiên nhẫn dạy con. Về phần Triển đại nhân, càng không cần nói, là người luôn bận rộn, không thể có thời gian rảnh rỗi được. Hơn nữa, con chỉ là một nữ tử bình thường, sao dám nhọc tới Tứ phẩm đoi đao hộ vệ như hấn dạy con cưỡi ngựa. Đó chẳng phải là đại tài tiêu dụng, lãng phí tài nguyên quốc gia sao!” Nói tới đây, Hiểu Vân cảm thấy có chút khó khăn. Xem ra, Công Tôn Sách không định tìm cho nàng một thầy dạy chuyên nghiệp, cho dù đã có ngựa, nhưng tìm người dạy cưỡi ngựa thật khó.

Công Tôn Sách thấy nàng khẽ cau mày, bộ dáng rầu rĩ, liền vỗ vỗ trán nàng.

“Đừng có lo, việc này để vi phụ làm, đảm bảo tìm thầy tốt cho con.”

Hiểu Vân nhăn tình sáng lên, nhìn chằm chằm Công Tôn Sách. “Lời này thật sao?”

Công Tôn Sách lắc đầu cười không ngừng, “Đương nhiên là thật. Con về đợi đi, ta sẽ cho người tới tìm sau.”

Hiểu Vân nghe xong vui vẻ gật đầu, lòng tràn đầy chờ mong rời khỏi thư phòng.

Công Tôn Sách đúng là tìm một sư phụ vô cùng tốt cho Hiểu Vân. Vị sư phụ này không chỉ giỏi cưỡi ngựa, hơn nữa bộ dáng dễ nhìn, tính tình rất tốt, đặt vào hiện đại, tuyệt đối sẽ được số đông người ủng hộ. Nhưng mà, người này cũng là người Hiểu Vân không thể nào ngờ tới, đó là Triển Chiêu.

Lúc Triển Chiêu xuất hiện ở ngoài cửa phòng nàng, nói muốn dẫn nàng đến giáo trường dạy nàng cưỡi ngựa, nàng đã kinh ngạc không biết nói gì cho phải. Hiểu Vân biết, chỉ cần Công Tôn Sách mở miệng, Triển Chiêu tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhưng mà, khiến nàng vô cùng nghi hoặc là, lấy mức độ bận rộn của Triển Chiêu mà nói, Công Tôn Sách sao lại nghĩ đến việc gọi hấn tới dạy nàng chứ? Hay là hiện giờ Khai Phong phủ đang yên ổn, cho nên người đứng đầu bộ đầu Khai Phong phủ, Ngự miêu Triển Chiêu cũng có thời gian rảnh rỗi như vậy? Hoặc là nói, Triệu Trinh cho Triển Chiêu nghỉ?

Có điều, nghi hoặc thì nghi hoặc, nàng vẫn rất vui vẻ đi theo “sư phụ” này, dù sao đây là cơ hội ngàn năm có một.

“Lúc tiếp cận ngựa, nhất định phải đi từ phía trước tới, tránh tiếp cận từ phía sau. Bởi vì ngựa không nhìn thấy người, sẽ sinh ra sợ hãi, có thể đá hậu. Đương nhiên, không nên đứng ở sau hay bên sườn sau của ngựa, vô cùng nguy hiểm. Điểm này nhất định phải nhớ kỹ.” Triển Chiêu thận trọng dặn dò.

Hiểu Vân gật đầu: “Nhớ rồi”.

“Trước khi lên ngựa, phải cẩn thận kiểm tra yên ngựa có lỏng không, nếu không, cưỡi một hồi, đai yên mà lỏng ra, yên ngựa không thể cố định, người

cười ngựa sẽ bị ngã.” Nói tới đây, Triển Chiêu ngừng một chút, nhìn Hiểu Vân. Hiểu Vân gật gật đầu, tỏ ra đã nhớ kỹ.

“Lúc kiểm tra yên ngựa làm như thế này.” Nói xong, Triển Chiêu giật giật yên ngựa cùng dây buộc. Hiểu Vân cũng bắt chước y hệt.

“Tiếp theo, chúng ta học lên ngựa xuống ngựa. Lúc lên ngựa xỏ mũi chân vào bàn đạp trước, lúc xuống ngựa trước tiên mũi chân trái nhấc ra, sau đó buông chân phải rồi xuống ngựa. Lúc lên xuống sử dụng mũi chân rất quan trọng, một khi ngựa bị chân kinh hoặc kháng cự chạy mất, người cưỡi ngựa cùng lắm là bị ngã. Nếu toàn bộ bàn chân đều đặt vào bàn đạp, một khi ngựa chấn kinh chạy đi, sẽ kéo người theo, chuyện này vô cùng nguy hiểm. Lúc lên ngựa, tay trái đặt trên yên ngựa, mũi chân trái đặt vào bàn đạp, chân phải dùng sức phụ thêm, cùng nhấc lên ngựa. Ta làm mẫu một lần, người nhìn cho rõ.” Nói xong, Triển Chiêu làm một lần, sau đó xoay người xuống ngựa.

“Hiểu Vân cô nương, người thử xem nào.”

Hiểu Vân thấy hấn lưu loát lên xuống ngựa, trường bào chỉ động một chút, vô cùng tiêu sái. Hơn nữa, nhìn hấn lên xuống tự nhiên, trông đơn giản như vậy, sớm đã ngựa tay, nóng lòng muốn thử. Nghe hấn nói vậy, vội vàng bước tới, tay trái đỡ lấy yên ngựa, mũi chân trái nâng lên, dưới chân dùng một chút lực, liền nhảy lên trên.

Chân phải lên rồi, cũng vượt qua yên ngựa, nhưng lực đạo không đủ, tư thế ngồi không chuẩn, thân mình nghiêng nghiêng, vừa lên tới đã chậm rãi tụt xuống. Hiểu Vân vận sức muốn điều chỉnh tư thế, trời lạnh như vậy mà ra một thân mồ hôi, cũng không thể cứu vãn xu thế trượt xuống.

“Triển đại nhân, tôi sắp rơi rồi.”

Triển Chiêu ban đầu đứng nhìn một bên, thấy tư thế lên ngựa của nàng không sai, vốn định để nàng tự dùng sức ổn định tư thế, không ngờ lại không được, nghe thấy nàng cầu cứu liền tới gần định giúp. Ai ngờ tay hấn vừa đụng tới thất lung nàng, đã thấy nàng chấn động mạnh, sau đó nghe thấy nàng kêu sợ hãi.

“Ôi!”

Cảm giác vừa buồn vừa ngứa, giống như một dòng điện lan ra toàn thân. Hiểu Vân cả kinh, không tự giác hô ra tiếng.

A Tảo bị tiếng hô của nàng dọa, nhanh chân chạy mất. Hiểu Vân tay buông lỏng, thân thể nháy mắt mất đi chỗ dựa, cả người ngã xuống.

Triển Chiêu phía sau không ngờ tới chuyện đang xảy ra, vội ôm trọn lưng nàng, hơi chuyển người đỡ người kia xuống đất.

Hiểu Vân chỉ cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển, cuối cùng hai chân chạm đất. Ngay sau đó, mũi của mình đụng phải một thứ rất cứng rắn, đau đến hô ra tiếng. “Đau quá!”

“Hiệu Vân cô nương, bị thương chỗ nào?” Triệu Chiêu khẩn trương cúi đầu hỏi.

Hiệu Vân phản xạ định ngẩng đầu, gặp phải đôi mắt như hồ sâu của Triệu Chiêu, trong nhất thời, hai người đều chân động, khó có thể tự kiềm chế.

Chốc lát thời gian như dừng lại, thế gian thật im lặng, giống như trong trời đất chỉ còn lại hai người bọn họ, lặng lẽ nhìn nhau.

Hắn không chú ý thấy hai tay mình vẫn đang ôm chặt lưng nàng.

Nàng cũng không chú ý thấy dưới bàn tay nàng cách một lớp quần áo truyền tới cảm giác âm áp.

Chỉ cảm thấy có thứ gì đó hấp dẫn bọn họ, không ngừng đắm chìm, khiến bọn họ không muốn rời đi.

“Cộc cộc cộc...” Tiếng vó ngựa truyền đến.

Hai người như từ trong mộng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện mất đối mắt, mũi đối mũi, chỉ thiếu môi không...

Một giây, chỉ trong giây lát hai người tự động rời nhau, mỗi người nhìn về một phía.

Hai mặt nháy mắt đỏ lên, hai con tim có chút nhảy loạn.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng sóng yên bể lặng.

“Triệu đại nhân, ngại quá, tôi... tôi bị hoảng sợ.”

“Hiệu Vân cô nương, lúc ngươi lên ngựa đừng nóng vội, phải chuẩn bị sẵn sàng, thừa thế xông lên mới có thể một lần là xong.”

“...”

“...”

Hai người xấu hổ nhìn nhau, cuối cùng không khỏi nở nụ cười.

Tuần đầu tháng mười một, trăng non. Bầu trời không trăng không sao, đêm tối một mảnh, màn đêm trầm tĩnh, mọi âm thanh đều không còn.

Một chiếc bóng trắng giống như quý my, nhẹ nhàng bay qua tường cao, vô thanh vô tức lên vào bên trong một tòa đại trạch. Một lát sau, lại lặng yên không tiếng động rời đi, không hề kinh động tới ai trong nhà, giống như mọi thứ vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

Sáng sớm hôm sau, vừa kết thúc lâm triều không lâu, kiệu của Bát vương gia đã dừng trước đại môn phủ Khai Phong.

“Bao Chứng/đệ tử tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Bao đại nhân, không cần đa lễ. Triển hộ vệ ở đâu?”

Bao đại nhân thấy Bát vương gia tới vội vàng, vẻ mặt lo âu, nghĩ nhất định đã có chuyện.

“Triển hộ vệ đi tuần thành, Vương gia, xảy ra chuyện gì?”

“Ngọc như ý của Bôn vương bị trộm!” Nói xong, Bát vương gia lấy ra một mảnh giấy, giao vào tay Bao đại nhân.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nghe xong đều ngẩn người, thấy trên tờ giấy kia viết:

“Muốn lấy lại Ngọc như ý, Ngự miếu tới gặp Ngũ thủ.” Lạc khoản chính là Hãm Không Đảo Cẩm Mao Thủ.

“Đại nhân, đây...”

“Công Tôn tiên sinh, mau mau mời Triển hộ vệ hồi phủ.”

“Vâng, đệ tử phái người đi mời.”

Lát sau Công Tôn Sách đã trở lại:

“Đại nhân, đệ tử đã cho nha dịch đi mời Triển hộ vệ.”

Bao đại nhân gật đầu, sau đó chỉ vào tờ giấy kia.

“Công Tôn tiên sinh, người học nhiều biết rộng, kiến thức rộng rãi, người có từng nghe nói qua Ngũ thủ không?”

Công Tôn Sách gật đầu, “Đệ tử có biết một chút.”

“Vậy Công Tôn tiên sinh mau nói cho bản vương biết, Ngũ thủ này là người nơi nào?” Bát vương gia tức giận, lại tò mò, nghĩ là loại người nào lại vào vương phủ của ông ta trộm đồ chứ.

“Bẩm Vương gia, Ngũ thủ này, Toàn thiên thủ Lô Phương đứng đầu, am hiểu khinh công. Triệt địa thủ Hàn Chương hai, am hiểu hỏa dược lôi thuật. Xuyên sơn thủ Từ Khánh trời sinh thần lực, không ai có thể địch. Phiên giang thủ Tường Bình, rất giỏi công phu dưới nước. Còn Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường tuy rằng đứng cuối cùng, nhưng võ công giỏi nhất. Năm người này gặp nhau hợp tính, kết nghĩa kim lan. Ở trên giang hồ, gọi là Ngũ thủ.” Công Tôn Sách lần lượt giải thích.

Bao đại nhân gật đầu, sau đó hỏi. “Ngũ thủ này làm việc thế nào?”

“Ngũ thủ tuy là người trong giang hồ, lại luôn hành hiệp trượng nghĩa, không phải phường bất lương.” Công Tôn Sách trả lời cẩn thận, bên trong lời nói có chút kính trọng.

“Nếu bọn họ lấy danh hiệp nghĩa, vì sao lại vào bốn vương phủ lấy trộm ngọc như ý? Ta thấy bọn chúng căn bản chính là phường trộm cướp vô lại.” Bát vương gia nghe xong không cho là đúng.

“Bẩm Vương gia, chỉ sợ, đây là vì tranh dành danh hiệu.”

“Ồ? Xin chỉ giáo cho?” Bát vương gia kinh ngạc.

“Vương gia, mèo và chuột (thử) chính là thiên địch. Người giang hồ coi trọng thanh danh, thậm chí vì thanh danh mà táng mạng. Hoàng thượng ngự ban danh hiệu Ngự miêu cho Triển hộ vệ, Ngũ thử tất nhiên không phục. Hơn nữa, Bạch Ngọc Đường tâm cao khí ngạo, cho nên...”

“Cho nên trộm ngọc như ý của bốn vương để khiêu khích Triển hộ vệ? Thật là hoang đường!” Bát vương gia giận dữ, ông thật sự không thể hiểu vì sao người giang hồ lại trọng danh như mạng.

Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh tuy rằng biết rõ người trong giang hồ chính là như vậy, nhưng lúc này Vương gia đang tức giận, lại không biết giải thích thế nào, trong nhất thời không biết nói gì, cả ba đều trầm mặc.

Ước chừng hết một chén trà, Triển Chiêu vào thư phòng, thấy Bát vương gia cùng Bao đại nhân đang uống trà, Công Tôn Sách đứng ở một bên.

“Triển Chiêu bái kiến Vương gia thiên tuế.”

“Triển hộ vệ không cần đa lễ.”

“Đại nhân vội vàng gọi thuộc hạ về phủ, chắc có chuyện quan trọng.”

“Triển hộ vệ, người đọc đi.”

Triển Chiêu nhận tờ giấy trong tay Bao đại nhân.

“Triển hộ vệ, án này là do người mà ra, người có hiểu được chuyện gì xảy ra không?”

“Là Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu vừa xem đã biết Cẩm mao thử kia muốn hấn tới gặp. “Thuộc hạ sẽ xuất phát tới Hãm Không Đảo, mang ngọc như ý về.”

“Làm phiền Triển hộ vệ.”

“Đây là chức trách của thuộc hạ. Nhưng mà...” Triển Chiêu muốn nói lại thôi.

“Nhưng mà cái gì?” Bao đại nhân cộng sự cùng hấn nhiều năm, thấy hấn có chỗ khó nói, đoán chắc vì muốn cầu cho Ngũ thử kia. “Có chuyện gì, Triển hộ vệ cứ nói đừng ngại.”

“Vâng, đại nhân. Thuộc hạ có một chuyện muốn nhờ. Việc này do thuộc hạ mà ra, Ngũ thử vốn là hảo hán giang hồ, luôn hành hiệp trượng nghĩa. Thuộc hạ và họ tuy không quen biết, nhưng nghe không ít chuyện về bọn họ, biết họ làm không ít chuyện tốt cho dân chúng, thuộc hạ đối với bọn họ có hảo cảm. Thuộc

hạ cầu khẩn đại nhân sau khi thu hồi ngọc như ý, Vương gia cùng Bao đại nhân có thể không truy cứu chuyện này.”

“Đây...” Bao đại nhân có chút khó xử, dù sao Bạch Ngọc Đường trộm ngọc để lại thư, vi phạm pháp luật là sự thật.

“Bao đại nhân, Ngũ thủ thích giúp đỡ người khác, trong giang hồ có hiệp danh, nếu có thể ra sức về triều đình, cũng là một chuyện tốt.” Công Tôn Sách ở một bên đề nghị.

Bao đại nhân gật đầu, hóa thù thành bạn, tất nhiên tốt hơn so với xung đột với triều đình.

“Bát vương gia...”

Bát vương gia lúc này đang uống trà, nghe Bao đại nhân gọi, biết suy nghĩ trong lòng ông, liền buông chén trà thở dài.

“Bao đại nhân, ngài lại thêm phiền toái cho ta.”

Bao đại nhân cười, khom người hành lễ với Bát vương gia.

“Bát vương gia, Bao Chứng cũng là một lòng vì triều đình, cầu Bát vương gia tương trợ.”

Bát vương gia khoát tay, “Thôi thôi, nếu Triển hộ vệ có thể thu hồi ngọc như ý trong vòng mười ngày, bốn vương sẽ không so đo nữa. Nhưng nếu trong mười ngày không thể thu hồi, bốn vương cũng không thể tha thứ cho bọn họ. Bao đại nhân cũng biết mười ngày sau...”

“Vâng, Bao Chứng biết, mười ngày sau là mừng thọ Thái Hậu, Vương gia phải dâng ngọc như ý làm thọ lễ. Xin vương gia yên tâm, Khai Phong phủ tất nhiên sẽ tìm ngọc như ý về trong mười ngày, trả lại công đạo cho vương gia.”

Bát vương gia gật đầu. “Vậy việc này giao cho Bao đại nhân xử lý, trong vòng mười ngày bốn vương sẽ không nhắc chuyện này với ai khác. Bao đại nhân có đồng ý với quyết định của bốn vương không?”

Bao đại nhân cười, lại ôm quyền thi lễ với Bát vương gia.

“Bao Chứng đa tạ Vương gia.”

Bát vương gia bắt đầu cười cười, tùy ý khoát tay, “Bao đại nhân khách khí. Sự tình trọng đại, Bao đại nhân cũng phải nhanh chóng sắp xếp, bốn vương không quấy rầy nữa.”

Nói xong liền đứng dậy cáo từ. Mọi người tiễn Bát vương gia rời phủ nha xong, liền trở lại thư phòng thương nghị đôi sách.